

www.parohiaserbanvoda.ro

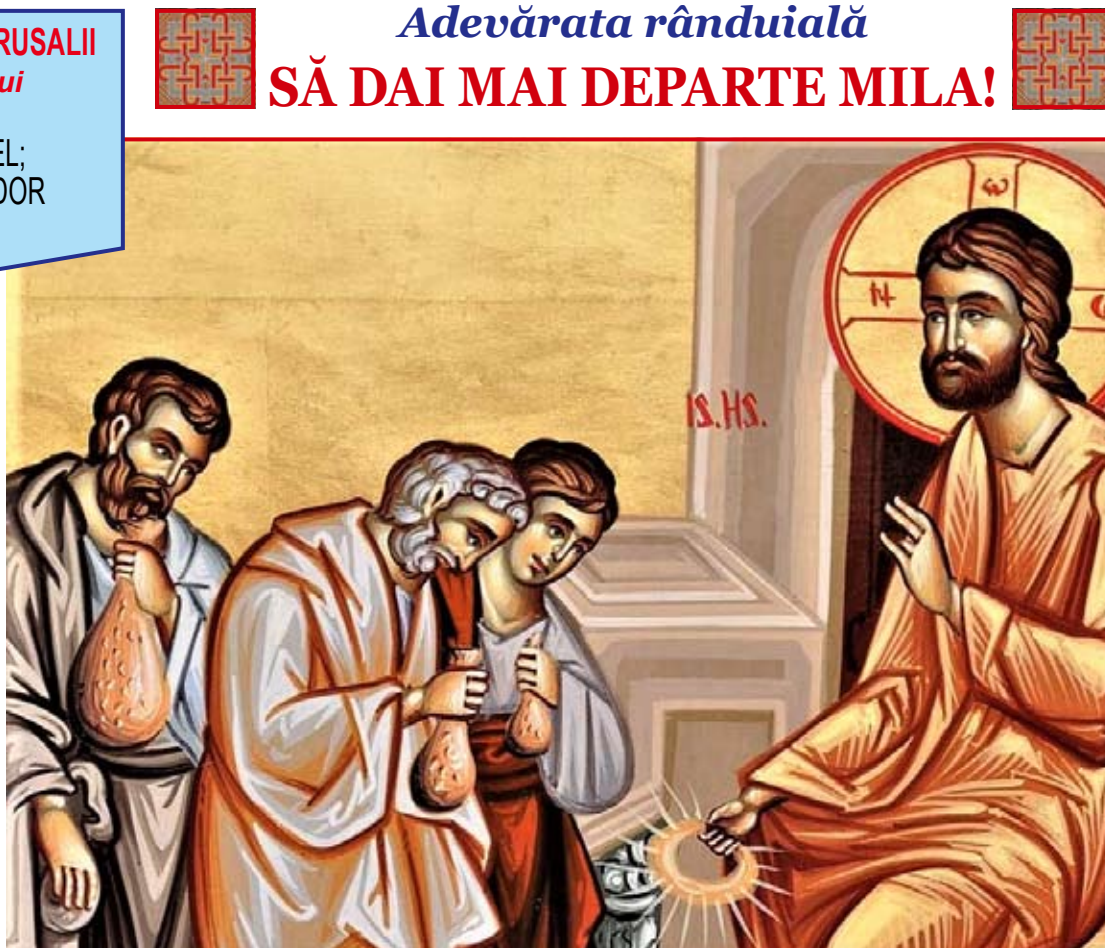
Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DUMINICA A 11-A DUPĂ RUSALII
(Pilda datornicului
nemilostiv)

SF. PROROC SAMUEL;
SF. MC. SEVER, ELIODOR
ȘI TEOHARIE

Pericopa evanghelică numită a „datornicului nemilostiv” spune povestea, atât de adevărată și des întâlnită, a unui om care primește în dar iertarea unei datorii uriașe, dar nu este în stare să ierte, la rândul său, datoria mică a unui confrate. Dimensiunea profundă a dramei datornicului nemilostiv nu este oferită de raportarea la omul-împărat, ca în parabolă, ci prin tâlcuirea ei și raportarea noastră la Dumnezeu, la greșelile noastre iertate și darurile irosite din viața noastră.

La o primă parcurgere a textului, situația povestită de Mântuitorul Hristos este greu de imaginat: cum este posibil ca un om care avea de returnat o datorie de 10.000 de talanți să nu poată ierta, la rândul lui, o datorie de 100 de dinari? Ca să înțelegem diferența de mărime, un dinar (sau o drahmă) reprezenta plata unui muncitor pe o zi de muncă, iar un talant însuma 6.000 de dinari. Sau, exprimat în cantități, 100 de dinari însemnau cam 600 grame de argint, pe când 10.000 de talanți însemnau peste 34 tone de argint. La o citire mai atentă, vom găsi cel puțin două argumente pentru a înțelege lipsa de empatie a celui care fusese iertat: unul este acela că, de fapt, primul datornic din parabolă nu avea strâns nimic din ceea ce trebuia să returneze, așa că în momentul în care a fost iertat, de fapt, el nu a primit, fizic, nimic. În schimb, datoria pe care o avea de

recuperat, deși mică, de doar 100 de dinari, totuși reprezenta un venit suplimentar pentru buzunarul propriu. Așadar, omul era foarte alipit de lucrurile materiale, iar logica lui strâmtă, legalistă, nu sesiza nicio legătură între datoria lui și ce avea de recuperat. Aceasta este prima observație. A doua observație este și mai dureroasă: pentru a reuși să acumulezi o datorie de 10.000 de talanți, trebuie să beneficiezi de o relație deosebită și de un capital uriaș de încredere din partea celui care-ți dă banii, calități pe care datornicul le trădează sau le uită cu prima ocazie.

Cuvintele Sfintei Scripturi, psalmii, rugăciunile sfinților părinți și scrierile duhovnicești ne așază pe noi, cititorii, într-o anumită relație cu Dumnezeu. Ne arată care ne este locul. Poate că prima dată când rostim rugăciunile de seară ori cele de dimineață ori vreun acatist

nu ne simțim familiari cu textul. Poate că, dacă începem acum să rostim Psalmul 50, nu ne vom simți confortabil, gândind că nu am păcătuit ca David, legând desfrânarea de ucidere. Dar, dacă perseverăm, vom găsi în inima noastră trădări și uitări mai mici sau mai mari, de care ne facem vinovați.

Mesajul Evangheliei de astăzi este să nu ne ferim să iertăm și să lăsăm de la noi, pentru că „omul-împărat” află, într-un fel sau altul, și cele ascunse ale noastre, iar la final va răsplăti fiecăruia cum se cuvine. Dar mai este ceva: pentru a reuși să dăruim, trebuie să ne cercetăm pe noi înșine și să înțelegem cât de mult am primit noi; pentru a putea ierta din toată inima, trebuie noi înșine să ne dăm seama cât de mult am fost iertați și avem în continuare nevoie de mila și iertarea lui Dumnezeu. „Precum și noi iertăm greșiților noștri!” ❖

Pr. Vlad Mîndru

SFINȚII MUCENICI ADRIAN ȘI NATALIA

O familie ce și-a înveșnicit dragostea

Născut din neam ales, Adrian avea douăzeci și opt de ani, fiind în floarea tinereții, puternic și chipeș, bine chivernisit în slujba împărătească. A avea o soție tânără și frumoasă, numită Natalia, cu care era căsătorit de treisprezece luni.

Într-o zi, în vremea ultimei mari prigoane a creștinilor, sub Împăratul Maximian, douăzeci și trei de creștini au fost aduși înaintea Împăratului și chinuți crunt, aproape de moarte. Adrian era unul dintre dregătorii împărătești ce priveau suferințele acelor oameni și auzeau cu câtă vitejie își apărau credința în Hristos.

Apoi, pe când mucenicii zdrobiți în bătaie erau duși la palatul tribunului spre a li se înscrie numele, Adrian i-a întrebat ce nădăduiau să dobândească îndurând asemenea suferințe. Ei i-au vorbit despre negrăita frumusețe și slavă a raiului și i-au citat din I Corinteni 2, 9: Cele ce ochiul nu a văzut, nici urechea a auzit, nici la inima omului s-au suit, acestea au gătit Dumnezeu celor ce iubesc pe dânsul.

Auzind aceste vorbe, Adrian s-a dus la cel ce scria și i-a spus: „Scrie și numele meu împreună cu cele ale sfinților aceștia; și eu sunt creștin”. Când împăratul a auzit aceasta, l-a întrebat: „Ți-ai pierdut mințile?” Adrian a răspuns: „Nu mi le-am pierdut, ci mi le-am aflat!”

Astfel că a fost întemnițat împreună cu ceilalți. Aflând Natalia de la unul din slujitorii lor că soțul ei este întemnițat pentru „numele unuia, Hristos” vede aici mâna lui Dumnezeu spre a-l aduce la credința cea adevărată pe Adrian. Natalia aleargă degrabă la închisoare și-l îmbrăbățează pe Adrian și pe ceilalți creștini pentru a nu ceda în fața chinurilor și a morții.

Înainte de a fi omorât, Adrian primește îngăduința să meargă acasă spre a-și lua rămas bun de la soție și familie. Natalia, crezând că soțul ei s-a lepădat de credința în Hristos și de aceea a și fost eliberat se întristează și degrabă încuie ușile spre a nu-i permite lui Adrian să intre în casă. Aflând însă scopul venirii sale, îi deschide ușa soțului, îl îmbrățișează, iar apoi îl conduce chiar ea la temniță. Se spune că Natalia își va tunde părul capului ei, se va îmbrăca în haine bărbătești și astfel intră în temniță pentru a le ușura creștinilor suferințele. Asemenea ei fac și celelalte soții ale creștinilor din închisoare.

Răsfoind calendarul săptămânii ce urmează, n-ai cum să nu fii cucerit de viețile a doi mucenici prăznuiți pe 26 august, soț și soție, care au trăit pe vremea împăratului prigonitor Maximian. Este una din cele mai mărețe povestiri despre o soție ce-și îndeamnă soțul să sufere mucenicia. Este o pildă supremă de credință neclintită și de dragoste, căci ea știe că scurta pierdere a soțului aici, pe pământ, pentru Hristos, înseamnă a-l dobândi din nou, de-a pururea, în împărăția cerurilor.

Natalia își îmbrăbățează soțul în suferință spunându-i: „Scurte sunt caznele, dar cele ce urmează sunt fără de sfârșit; scurtă este suferința, dar slava muceniei veșnică. Suferă durerea numai puțină vreme și curând te vei bucura cu îngerii.”

După lungi torturi, împăratul poruncește ca brațele și picioarele mucenicilor să fie zdrobite cu ciocanul pe nicovală. În aceste chinuri și-au dat duhul cei 23 de creștini și Adrian. Apoi împăratul ordonă ca rămășițele pământeste ale mucenicilor să fie arse în cuptor. În vâlvătaia acestuia vrea și Natalia să se arunce, dar ostașii o opresc. Și, prin minune, pornește o ploaie ce stinge acel cuptor. Trupurile martirilor au fost luate de creștini spre a fi duse în Bizanț și îngropate acolo. Iar Natalia avea cu ea un braț al soțului ei. Apărându-i în vis, Adrian o vestește pe Natalia că în curând se vor întâlni. Natalia urcă și ea în corabia ce-i ducea pe creștini în Bizanț. Ea însă fugea și de un nobil din anturajul împăratului, care văzând frumusețea Nataliei și-o dorea de soție. Așadar Natalia fuge, dar dușmanii adevărului doreau să întoarcă corabia în Nicomidia. Apărând Adrian în fața corabiei, îi îndeamnă pe marinari să-și continue drumul. Această apariție o bucură peste măsură pe Natalia, căci înțelege că martiriul soțului ei l-a făcut pe Adrian mare în împărăția lui Dumnezeu.

Natalia ajunge în Bizanț, îngroapă cu cinste moaștele soțului ei alături de

celelalte și, ațipind puțin lângă mormântul lui, își dă și ea sufletul, alăturându-se soțului ei în împărăția lui Dumnezeu.

O icoană de familie. „Povești nemuritoare”, ar spune alții. Este ceva din trecut, ce legătură ar avea cu mine, tânărul cu familie din secolul XXI? Însă, dacă privim un pic mai atent în viața noastră de zi cu zi, de acasă, istoria se reînnoadă. E adevărat, nimeni nu ne mai cere viața în schimbul credinței, însă noțiunile de „familie”, „copii”, „căsnicie” se aud din ce în ce mai rar. În plus, importul unor modele a dus la apariția, în ultima vreme, a unei mari diversități de modele familiale și stiluri de viață noi, cu totul diferite de familia tradițională. Așa au apărut familia monoparentală, concubinajul, dar și conceptul de „familie gay”.

Să ne gândim însă la rolul acelei cântări de la cununie: „Sfinților mucenici, care bine v-ați nevoit și v-ați încununat, rugați-vă Domnului să se măntuiască sufletele noastre”. De ce ai renunța la un dar al lui Dumnezeu, un dar pe care l-ai cerut, știind de la început la ce te înhami? Îndemnul de a merge mai departe, atunci când intervine și dintr-o parte, și din alta, acel: „Îmi pare rău... te rog să mă ierți!”, ni-l transmit sfinții Adrian și Natalia. Pentru că traiul în familie este o mică jertfă mucenicească – speranța fiind în mila lui Dumnezeu, Care a trăit și El într-o familie, a simțit din plin dragostea și binecuvântarea unui cămin. ❀

UNIȚI LA MARELE PRAZNIC AL MAICII DOMNULUI

Pentru enoriașii Parohiei Șerban Vodă cel mai frumos praznic este cel al Adormirii Maicii Domnului. Pentru că este hramul principal al bisericii, iar Maica Domnului este cea căreia noi îi datorăm foarte mult: ajutorul dat fiecăruia dintre noi, dar mai ales nevăzutul sprijin în ridicarea bisericii noastre.

De aceea, în fiecare an întărim tradiția de a investi tot mai mult-uman, material, financiar - pentru a face din acest hram un moment de recunoștință față de Maica Domnului și un prilej de a simți vie comunitatea din care facem parte, familia parohiei unită în jurul preoților noștri.

De hramul Adormirii Maicii Domnului facem efortul de a împodobi cât mai frumos biserica și sfintele icoane. De aceea, le mulțumim pe această cale tuturor celor care fac totul ca biserica Domnului să arate mereu ca o mireasă. În casa astfel pregătită, am participat la două zile minunate ale sărbătorii Maicii Domnului. Luni, 14 august, s-a scos Sfântul Epitaf al Maicii Domnului și s-a așezat pentru închinare în biserică. Mulți credincioși au adus flori, s-au închinat la Sfântul Epitaf, sărutând Sfânta Cruce și Sfânta Evanghelie. Dar mai ales s-au închinat la icoana Maicii Domnului de la mormântul Maicii Domnului din Ierusalim – Ierusalimitissa - scoasă cu ocazia hramului în naos.

Slujba Prohodului a fost parcă mai frumoasă ca niciodată, glasurile

preoților, psaltilor și ale credincioșilor armonizându-se parcă mai bine ca niciodată, însufletind slujba spre mângâierea tuturor celor prezenți.

Și când seara s-a lăsat, am pornit în tradiționala procesiune pe străzile din jurul bisericii. Procesiunea a fost deschisă de copii cu torțe în mâini, apoi a urmat icoana Maicii Domnului Ierusalimitissa, Sfântul Epitaf al Maicii Domnului, preoții cu Sfânta Evanghelie și, la sfârșit, sute de enoriași cu candelă și cu icoane ale Maicii Domnului în mâini.

Am sfințit prin această procesiune spațiul acestui cartier, căci păcatele lumii întinează locurile în care trăim, păcate care cu greu pot fi rostite, dar care iau azi amploare în lumea noastră așa-zis civilizată și devin noua „normalitate”. Urâciune înaintea lui Dumnezeu este aceasta, dar, manipulați din umbră, am ajuns să înghițim aceste lucruri, dând dovadă de „toleranță” și modernism. Cu mâhnire privim la viitorul copiilor noștri, căci cândva nu ne imaginam că drogurile vor pune stăpânire pe ei, iar azi acest flagel a pus stăpânire pe tinerele generații în primul rând, cu greu mai putând fie stârpită mafia drogurilor... Inocența și morala

tinerilor este în mod voit pervertită. Și ne mai întrebăm de ce viața devine din ce în ce mai grea, mai săracă și mai urâtă. Pământul nu ne mai dă ceea ce avem nevoie și nu mai avem loc în lume. Parcă Dumnezeu și-a întors fața de la noi, căci nu mai facem cele plăcute Lui.

Iar în ziua de 15 august am participat la o slujbă frumoasă, care a adunat mai mulți oameni ca niciodată. Unii așa, în trecere, să dea un pomelnic, să aprindă lumânări pentru cei dragi ai lor, vii și adormiți. Dar am realizat că Maica Domnului i-a chemat pe toți la sărbătoarea sa. Iar ei au venit cu dor să fie mai aproape de aceea ce este mai mare decât îngerii, atât pe pământ, cât și în ceruri. Ne-a unit deci Maica Domnului, ne-a chemat să ne dea merinde duhovnicești și să ne întărească în încercările care vor urma.

Am plecat de la acest hram învățând în primul rând să ne punem în suflet pe Mântuitorul așa cum se află El în icoana Maicii Domnului, care Îl susține pe mâna stânga și-L arată lumii cu mâna dreaptă. Ca noi să ascultăm întâi de El, neuitând-o pe Maica Domnului, pe care nu o putem despărți de Hristos. Nici măcar în Adormirea ei. ❀

PĂRINTELE CONSTANTIN GALERIU

Model de slujire a lui Dumnezeu și de iubire a oamenilor

La douăzeci de ani de la plecarea Părintelui Galeriu la cele veșnice, ne este dor de acest stâlp al Bisericii care a atras la credință mii de credincioși, a deschis minți și a vindecat suflete. Locul său este special printre slujitorii altarului: un erudit care îmbina cultura creștină profundă cu preocupările pentru știință și cu dragostea jertfelnică pentru orice om care căuta la el sfat, ajutor sau binecuvântare.

A fost unul din cei mai mare duhovnici, predicatori și profesori universitari.

Născut la 21 noiembrie 1918 – de Intrarea în Biserică a Maicii Domnului – în satul Răcățău-Răzeși, jud. Bacău, în familia unor țărani, urmează școala primară în comuna natală, seminarul teologic din Roman (1930-1938), Facultatea de Teologie din București (1942), cursurile de doctorat la Institutul de Teologie Universitar (1960) și primește titlul de doctor în teologie (1973).

Între anii 1943-1947 este preot în satul Podu Văleni, jud. Prahova, apoi preot la Parohia Sf. Vasile din Ploiești (1947-1973), transferat ca „spiritual” la Institutul Teologic Universitar, București (1973-1974), lector (1974-1977) și profesor titular (1977-1991) la același institut.

Din 1992 este profesor consultant și conducător de doctorat la Universitatea București. De la 1 ianuarie 1990 este numit vicar al Arhiepiscopiei Bucureștilor.

Din 1974 este preot paroh al bisericii Sf. Silvestru din București. Din cauza convingerilor sale religioase și umanitare, a fost întemnițat de mai multe ori în anii 1950 și 1952-1953.

Viața sa a urmat viața acestui popor: a cunoscut războiul, sărăcia, orânduirea comunistă ateistă, s-a bucurat de libertatea de după anul 1989, evenimentele din decembrie '89 găsim-l în stradă alături de oamenii pe care-i iubea atât de mult, fiind și primul preot care s-a rugat atunci pentru victimele căzute în Piața Universității.

Într-o scrisoare-testament, vorbind despre jertfa tinerilor care au strigat în '89 „Vom muri și vom fi liberi”, scria: „Așa a fost la început: Jertfa, nu moartea! Creația e întemeiată pe jertfă. În jertfa voastră a rodit reînvierea neamului. Voi așa ați trăit moartea, ca jertfă; trăind-o așa, moartea murise în voi mai înainte; murise frica, murise sclavia totalitară, murise josnicia materialistă, murise ateismul, murise tot ce omoară viața în duhul ei divin, nemuritor.”

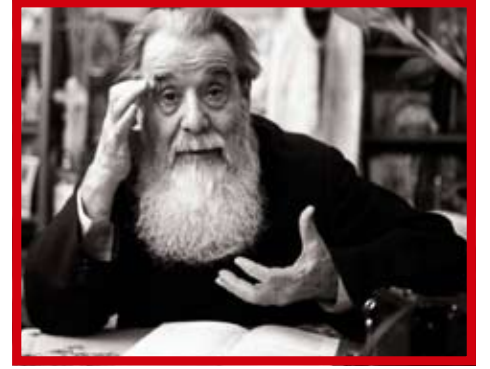
A fost pe front în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, a cunoscut închisoarea și munca silnică la Canalul

Dunăre-Marea Neagră, a fost bătut și jefuit de Securitate.

Avea o memorie fantastică, o inteligență de geniu și o sete de cunoaștere enormă. De altfel, oriunde se ducea, mai ales în străinătate, intra în biblioteci și librării, petrecând acolo ore întregi și se întorcea cu geamantane de cărți, nu numai de cultură teologică, dar multe dintre ele de știință. Cu mulți dintre fiii lui duhovnicești, intelectuali, oameni de știință, vorbea cu argumente despre lucrări și teorii științifice. Ca nimeni altul a înțeles și a propovăduit dialogul știință-religie. De aceea îl căutau ingineri, fiziceni, scriitori etc. pentru că primeau de la un cunoscător adânc al teologiei și științei hrana duhovnicească de care aveau nevoie.

Era foarte bun, foarte blând și foarte generos. S-a întâmplat într-o zi că s-a întors acasă numai în șosete, pentru că dăduse încălțăminte unui sărman. În detenție își dădea papucii, haina sau mâncarea celui care avea mai multă nevoie de ele. Dar această dăruire a lui nu a rămas nerăsplătită. În anii 1952-1953, fiind la Canal, soția sa, rămasă la Ploiești, primea zilnic pachete cu mâncare sau alte bunuri de care avea nevoie, căci enoriașii săi, care îl prețuiau nespun, aveau grijă să nu lipsească nimic familiei păstorului lor.

Spunea că preotul trebuie să fie un mărturisitor, chiar cu prețul vieții sale. De aceea, în anii comunismului, deși indicațiile erau ca preoții să se limiteze mai ales la slujbe, iar predica să fie scurtă și în acord cu vremurile, Părintele Galeriu depășea aceste îngrădiri și, în după-amiezele de duminică, tâlcuia zecilor sau sutelor de credincioși adunați în biserică cuvântul lui Dumnezeu. Și era gazda întâlnirilor membrilor Oștii Domnului.

Scria în general puțin, pentru că citea și recitea de multe ori fiecare frază scrisă, punând în valoare fiecare cuvânt. Era un orator excepțional, predicile sale atrăgând total pe cei care le ascultau. Vorbea de multe ori despre chipul și asemănarea lui Dumnezeu în om, împărtășindu-le oamenilor taine adânci și valori spirituale înalte. Și așa omul se descoperea pe sine și lucrarea lui Dumnezeu în lume și în Biserică.

Nu era numai un predicator, un om al amvonului, ci în același timp era alături de cei săraci și necăjiți. A pus bazele spitalului Christiana din București, desigur alături de ceilalți fondatori, și a deschis o cantină pentru cei nevoiași, sugestiv numită „Frățiorii Domnului”. Era duhovnicul pe care oricine l-ar fi dorit: bun, blând, răbdător, deschizând cu delicatețe și înțelepciune ușa sufletului tău. La sfârșit plecai ușor, fără de păcate, cu nădejde și bucurie în inima ta. Iar binecuvântarea pe care mâinile sale o puneau peste capul tău o simțeau multă vreme după ce te despărțeau de preotul lui Dumnezeu, Constantin Galeriu.

La 10 august 2003, Părintele Galeriu ne părăsește pentru Împărăția cea de sus. Iubit și prețuit de mulți, are parte de o înmormântare deosebită. Patriarhul Teoctist, Mitropolitul Daniel al Moldovei, mitropoliți, episcopi din țară și străinătate, peste o sută de preoți au venit la slujba de înmormântare. Și mii de credincioși. Care, într-o zi senină, au văzut un curcubeu pe cerul azurii. Bucurie în cer s-a făcut pentru cel care a ars ca o flacăra în misiunea sa printre oameni. ✦

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 20-27 AUGUST 2023

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 20.08	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 11-a după Rusalii (Pilda datornicului nemilostiv) Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 23.08	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Vineri 25.08	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Vecernie, Acatist
Sâmbătă 26.08	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie, Parastas cu pomenirea celor adormiți
Duminică 27.08	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 12-a după Rusalii (Tânărul bogat) Utrenia, Sfânta Liturghie